

ת"פ 49015/07 - מדינת ישראל, המאשימה נגד מ.ג.א., הנאשם

בית משפט השלום בקריית גת

07 ספטמבר 2017

ת"פ 49015-07-16 מדינת ישראל נ' א'
בפני כב' הסגנית נשאה ד"ר נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל - המאשימה

נ ג ד

מ.ג.א. - הנאשם

גור דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתווך, ביום 27.07.2016 בשעה 19:55 או בסמוך לכך, ניטש ויכוח בין הנאשם לבין אביו (להלן: "המתلون") - יליד 1937, נושא תעודה נכה לקוי ראייה, ומרכיב קוצב לב - וזאת על רקע רצונו של הנאשם לקבל את הכסף המגיע לו מהביטוח הלאומי ושירות אל חשבון הבנק האישי שלו. יוכוח זה התנהל בנסיבות אמו של הנאשם. בנסיבות אלה, המתلون הסביר לנאים כי הדבר אינו אפשרי. אז, הנאשם החל לגדוף את המתلون ותקף אותו, בכר שהיכה שתי מכות אגרוף בעינו השמאלית. המתلون ניסה להתגונן מפניו של הנאשם באמצעות ידו הימנית. בהמשך, הנאשם שב ותקף את המתلون, בכר שדחף אותו בפלג גופו העליון, סמוך לקוצב הלב. כתוצאה לכך, נגרמו למתلون חבלות בדמות נפיחות בעין שמאל, חבלות פצע ביד ימין (סמוך לכף היד), חבלה בחלק העליון של יד ימין וחבלה בסמוך לקוצב לב. כמו כן, במהלך מעשיו של עיל, אישם הנאשם על המתلون, באומרו: "אני אהרוג אותך".

2. הנאשם הודה במיחס לו לעיל, ועל יסוד הודהתו זו, הורשע בעבירות של **תקיפה ז肯 הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: "חוק העונשין"); **תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; ואiomים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.**

3. הצדדים לא הגיעו להסכמה בעניין העונש, ולבקשת ההגנה (שבאה בשלב מאוחר יותר, חמישה ימים לאחר הכרעת הדין) הנאשם הופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסוקיר בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עדמת העונשיות היא למסר בפועל.

4. בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסוקירים של שירות המבחן, חיוביים במהותם, ובוסף המלצה להשית עליו מסר מותנה וצו מבחן. מטעמים של צנעת הפרט לא עלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסוקרים אלה, בלבד מלצין כי הנאשם מסר לשירות המבחן כי במועד ביצוע העבירות הוא היה תחת השפעת סמים. הלה מסר כי אינו זוכר שהרביץ למתلون, אך הודה כי יתכן שבעת הויכוח שהתגלו עיניהם, הוא אכן דחף אותו. לצד אלה, הנאשם הביע חריטה על מעשיו וצער כלפי המתلون. כן יזכיר, כי הנאשם סיפר לשירות המבחן שמאז ביצוע העבירות הוא חדל להשתמש בסמים. הוא הוזמן לשבדיקות שתן, מתוכן הגיעו לשושן, ואלו נמצאו נקיות משרידי סם.

כמו כן, הנאשם הביע מוטיבציה להיתר ממעורבותו של שירות המבחן. וכך, בשים לב למצבו הרפואי, השירות ליווה אותו למריך שיקום מڪצועי לצורכי עירcit אבחון תעסוקתי במריץ השיקום בעיר אשקלון. הנאשם שיתף פעולה עם הוצאות המקצוע, ונמצא מתאים להשתלב בתהילן אבחון תעסוקתי. בהמשך לכך ובמסגרת התהילן האמור, עבדת סוציאלית

מהביטוח הלאומי מסרה כי ניתן לבנות עבור הנאשם תכנית שיקומית הולמת את צרכיו וזאת דרך של שיקום.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. בא כוח המאשימה עמד על הערכים המוגנים שבhem פגע הנאשם ונשוו למבצע העברות. ביחסו, התובע הפנה לעובדה שה הנאשם תקף את "אבי מולדו"; בין היתר באזרה סמוך לקוצב הלב; לחבלות שנגמרו למתلون כחצאה מתקיפה זו (הוגש תМОנות המתעדות את החבלות - סמן ת/3) ולעובדת שהוא נזקק לקבל טיפול רפואי. בהמשך, בא כוח המאשימה הפנה את בית המשפט לפסיקה אחרת, ועתה קבוע מתחם עונש כולל הנע בין 12 חודשים מאסר בפועל לבין 3 שנים מאסר, וזאת לצד עונישה נלווה בדמות פיצוי, קנס, מאסרים מותניים והתחייבותו. התובע הפנה, בין היתר, לעברו הפלילי המכובד של הנאשם (הגש גילון ר"פ - סמן ת/2). כן נטען, כי מצבו הרפואי של הנאשם, ככל שבית המשפט ימצא לנכון להביאו בחשבון, יכול להזקיף לפחות אך בגדרי מתחם העונש ההולם, ואין בו כדי להביא לסתיה לפחות מתחם זה.

6. מנגד, בא כוח הנאשם לא חלקה על מתחם העונש ההולם אשר הוצג על ידי המאשימה, אך טענה כי בנסיבות הייחודיות של המקירה הנדון, יש מקום לסתות הימנו לפחות. כנימוק לכך, הפניה הסוגורית, בין היתר, לניסיונות חיו הקשות של הנאשם; למצבו הרפואי; לעובדה כי בעת ביצוע העברות הנאשם היה נתון תחת השפעת סמים; לכך שמאז מאסרו האחורי הוא לא הסתבר עוד בפליליים; ולכך שהבע נוכנות לשטרף פעולה עם שירות המבחן. עוד נטען, כי הנאשם לא יכול לבצע עבודות שירות, וכי אף אם תתקבל בעניינו חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות, הרי שזו תהיה שלילית. לאור כך, ובשים לב ליתר השיקולים לפחות, עתרה בא כוח הנאשם להסתפק בעונישה בדמות מאסר מותנה בלבד.

7. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הפנה למצבו הרפואי, ובד בבד טען כי לא פגע במתلون.

דין והכרעה

8. בסימן א' 1 לפרק ו' בחוק העונשין אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בעונשה. כן הותווה (כפי שפורש לאחר מכן בפסקה) הליך תלת שלבי לגזירת העונש, שתחילתו בהכרעה אם בפנינו "AIROUACH" כמשמעותו בחוק או כמו אירופים; עובר בקביעת גדריו של מתחם העונש ההולם בגין אותו אירוע (או אירופים); וכלה בגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם שנקבע או מחוץ לו, ככל שמתקיימים שיקולי שיקום או מנגד שיקולים של הגנה על שלום הציבור (ראו ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, 05.08.2013).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

9. ראשית חוכמה יצוין, כי המאשימה עתרה לקבע מתחם עונש אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם, ובשים לב ל"מבחן הקשר הדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'aber נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.09.2015)), בדיון עשתה כן. זאת

משמעותינו, עסקין למעשה במסכת עברינית אחת מתמשכת, תוך שיקים קשר הדוק בין מכלול העבירות.

10. עוד יזכיר, כי באת כוח הנאשם לא חלקה על המתחם שאותו עתרה המאשימה לקבוע. אמנם, רק במקרים חריגים יסטה בית המשפט מהסכמות הצדדים. אולם, בשים לב לשיקולים שיפורטו להלן, סבורתני כי בפנינו אחד מאותם מקרים חריגים. לדידי, המתחם שהוצג על ידי המאשימה הינו מחמיר בצורה קיצונית ואינו הולם את השיקולים המפורטים בסעיף 40ג לחוק העונשין, ובפרט את מדיניות הענישה הנוגגת. והכל כפי שיפורט להלן.

11. לגופו של עניין, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכיהם החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועם, במידה הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוגגת.

12. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה מעשי האלים הפיזית של הנאשם כלפי אביו, הינם שמירה על שלמות גופו, שלומו וביטחונו של הפרט. פגעה זו אף מטעמת, עת עסקין בעבירות אלימות אשר הופנו כלפי קשישים, וזאת בשים לב לחולשתם ופגיעהתם.

אודות חשיבותו של הערך המוגן ניתן ללמידה מעיון בסעיף 368(א) לחוק העונשין, שם מצא החוקן לקבוע עונש כمعוט כפול מזה הקבוע לצד עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש שמופנית כלפי מי שאינו "זקן", וזאת לצד ציווי לפיו בהיעדר טעמים מיוחדים, יש להשitis על המושרש בעבירה זו עונש מאסר בפועל. כן יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין בע"פ 2163/05 דgal מיל אליבך נ' מדינת ישראל, (15.05.2005):

"**קסדום** הינו, לעומת דמיינו' (ישעהו א', ט') חברה שבה תחושת הביטחון האישי של בניה ובנותיה, ובמיוחד החלשים שבhem, כגון קשישים, מעורערת - זוקקה לשיקום ולהיזוק, כדי שתחושה רואייה תשוב על כנה. זו תפיסת החוק והסדר, law and order, שתושבי המדינה מצפים לה ומיחלים כי רשותות הממשלה יתנו לה מענה ופתרונות. בית המשפט הוא אחת הכתובות ההכרחיות לציפיה זו. אין בידי ארנק של תקציבים להיזוק הביטחון האישי, אך יש בידי חבר שבקרים המתאים לעליו להנפה, היא חרב הענישה".

אמנם בעניין שלעיל מדובר בנסיבות אשר ביצעו עבירות חמורות מלאה שביצעו הנאשם שבפני, אך הרצינול העומד מאחריו בדברים עקרוניים אלו יפה גם לענינו. לפסק דין נוספים שבهم עמד בית המשפט העליון על חשיבות ההגנה על קשישים וחסרי ישע, ראו בע"פ 5213/06 יצחק ונדמו נ' מדינת ישראל, (09.05.2007); וע"פ 7961/07 מדינת ישראל נ' אריק שכטר, (19.03.2008).

בעצם ביצוע עבירות האיים, פגע הנאשם בערכיהם שנעודו להגן על שלויות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיים נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בגיןו להסכמה החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3), 373, 379 (1989)).

13. לאור הנסיבות שנלווה לביצוע העבירות, כפי שאלה יפורטו בהמשך, וביחוד לנוכח אופיים של מעשי האלים שהופנו מצדיו של הנאשם כלפי המתלוון, מצוי כי במקרה הנדון **מידת הפגיעה** בערכיהם המוגנים מציה ברף שאיננו נמוך.

14. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות ביצוע העבירה**, נתתי דעתם בראש ובראשונה לאופייה של האלים אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלוון. ביחס, בית המשפט רואה בחומרה יתרה את העובדה כי הנאשם הכה בפניו של המתלוון **שתי מכות אגרוף**, ולידי המדבר באלים המצויה ברף חומרה גבוהה. כן נתתי דעתם לחייבות שנגרמו למתלוון, כאשר גם כאן, עסקין בחובלות בחלקי גופו השונים של המתלוון ושאינם של מה בכר. יותר כי בשלב

הטיעונים לעונש, הוגשו לבית המשפט תמונות המתעדות חבלות אלו. לאחר שהגנה לא התנגדה להגשתן, לא מצאתי להדרש לשאלת קבילהון של ראיות המוגשות בשלב הטיעונים לעונש ושבאות **להמחיש את הנسبות שנלו** לביוצו העבירות (lgishtot ha-shonot be-aini zeh, rao lemashel mazd achad **Taf** (מחוזי בא"ר שבע) 30590-09-11 מדינת **ישראל נ' פלוני**, (04.03.2012); ומצד שני, **Taf** (מחוזי חיפה) 41490-03-13 מדינת **ישראל נ' ראד טלאב**, (29.05.2014)). מה גם, שבמקרה הנדון אף אינני נזקקת לתמונות האמורויות,DOI ל' בתיור החבלות כפי שהוא מופיע בכתב האישום המתוקן, המדבר בעד עצמו. לצד אלה, עיר כי במקרים בהם נכרת הסדר טיעון בין הצדדים והמאשימה מתעתדת להגיש ראיות בשלב הטיעונים לעונש, מן הראו כי תודיע להגנה אודות כוונתה זו וובר לכרייתה של ההסדר (ראו פסק דיןה של כב' השופטת ע' ארבל ברע"פ 9718/04 מדינת **ישראל נ' טאלב נוארה**, (25.11.2007)).

זאת ועוד, במקרה הנדון הנאם הכה את המטלון, בין היתר, באזרה הסמור לקוצב הלב שהآخرן מרכיב, ויש בכך כדי להעצים את פוטנציאל הנזק אשר עלול היה להיגרם, כאשר נדמה שאך בנס לא נגרם נזק חמוץ בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום. עוד ולחומרה, נתמי דעתני לפער הגילאים שבין המטלון לנאמם; ולמיוחטו של המטלון, שהוא אביו של הנאם, ושמעבר להיוותו קשייש בגיל מתוקדם, הרי שגם מצב בריאותו איננו שפיר, באשר הוא לקי ראייה ומרכיב קוצב לב (גם באלה יש כדי להעצים את פוטנציאל הנזק אשר עלול היה להיגרם כתוצאה מהאלימות שננקטה כלפיו, ואף כדי ללמד אודות קשיות הלב של הנאם).

עוד יש לשקל את העובדה כי הנאם בחר לנקט בבריאות ובאלימות קשה, אלימות שהדעת אינה יכולה לסייע שתופנה כלפי קשיים, לא כל שכן שמצוות הבריאות איננו שפיר ממלא - והכל בשל יכולתו שבמהותו הינו כספי גרידא. לצד האמור, לא נעלמה מעני העובדה כי למעשה של הנאם לא קדם תכנון מוקדם, ונדמה כי אלה בוצעו מתוך התפרצויותicus ספונטנית וביעדנה דrichtach.

כבר בעת פגישתו של הנאם עם שירות המבחן, הלה טען כי בעת ביצוע העבירות הוא היה נתון תחת השפעת סמים. הדברים נתנו גם בשלב הטיעונים לעונש. דא עקא, טענה זו לא גובטה ولو בבדל ראייה, ומוכח ובහינת העובדה שהדברים לא מוזכרים בכתב האישום המתוקן, לא נותר אלא לקבוע כי ההגנה לא עמדה בנטול המוטל עליה להוכיח נסiba זו (ראו סעיף 40 לחוק העונשין). כן ראו פסיקתו של בית המשפט העליון בערע"פ 1670/16 **מוחמד עווידה נ' מדינת ישראל**, (06.03.2016), שם נקבע כי אין לקבוע ממצאים עובדיים על יסוד טענות שהנאם העלה בפניו שירות המבחן, שלא גבו בריאות. על כל פנים יאמר, כי אף אם יצא מנקודת הנחה שנסiba זו הוכחה כדיבע, ولو לצורך הדיוון, ממלא בית המשפט אינו סבור שיש זוקוף אותה לכולא, ויתכן שדווקא הփר הוא הנכון (ראו והשוו על דרך ההוראה: ע"פ 5092/06 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (03.01.2007); ע"פ 3182/03 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (19.12.2013); עפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 28139-01-17 **מדינת ישראל נ' יואב שבח**, (22.03.2017)). בהמשך כאמור, אף אצין כי חרף הטענה למצבו הבריאותי של הנאם, לא הוכח בבית המשפט כי יכולתו להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבממשו הוגבלה, בוודאי לא בrama צזו שתצדיק התחשבות ניכרת בכך לצורכי קביעת מתחם העונש ההולם.

15. בכל הנוגע **למדינות הענישה הנוגatte**, סקירת הפסיכה מלמדת כי **על דרך הכלל**, נקבעים בעניינים של נאים שהורשו בעבירה אחת של תקיפת ז肯 הגורמת חבלה של ממש (לעתים לצד עבירות האויומים) מתחמי עונש שתחתיותם במסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות ווסף במסר למשך מספר דו ספרתי של חודשים, וראו בעניין זה, למשל, **עפ"פ 3163/17 יואב שבח נ' מדינת ישראל**, (19.06.2017), אליו הפנתה המאשימה; **עפ"פ 4844/15 ים טוב גלבוע נ' מדינת ישראל**, (16.07.2015); **עפ"ג (מחוזי חיפה) 19347-03-16 נדב טל נ'** מדינת **ישראל**, (03.04.2016); **עפ"פ (מחוזי בא"ר שבע) 58339-07-15 בנימין אלזרה נ' מדינת ישראל**, (**שלום קריות**) 730-03-17 **מדינת ישראל נ' בנימן ויסמן**, (29.05.2017); **ות"פ (שלום תל**

אביב יפו) 14-08-33611 מדינת ישראל נ' אנדרי קלימנטוב, (21.03.2017).

יוור כי בפסקין דין שלעיל, מצינו מקרים שבהם הושטו על הנאים עונשי מאסר אשר בשים לב לארכם לא ניתן היה לרצותם בעבודות שירות. מנגד, קיימים גם מקרים שבהם בשל הנסיבות הייחודיות של הנאשם, מצא בית המשפט להסתפק בהשתת עונשה שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל. אולם, נדמה כי מדובר במקרים חריגים, שכן אז אכן, בעוד שעונשה בדמות מאסר קצר שנייה לרצותו בעבודות שירות היא מייצגת את מדיניות העונשה הנהוגת.

כאן אף יצוין, כי לא הтельно מהפסקה שאליה הפנתה המאשימה (ההגנה בחירה שלא להפנות לפסקה מטעה), וחילקה אף אזכור לעיל. יחד עם זאת, העיון בפסקה האמורה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות, הן בכל הנוגע לנסיבות שנלו לעבירות בכל מקרה ומדובר בהן באשר למאפייניו האישיים של כל נאשם ונאותם. כך למשל, ברי כי אין דיון של אדם שתפקידו קשיש בכיר שדחו וגרם לו להמטומה כדינו של אדם שהפליא אגראופים בפניו של קשיש וגרם לו לחבלות ניכרות בדמות פצעים מודמים. כך גם ברי, כי לא יהיה דומה עונשו של נאשם שזו הסתמכותו הראשונה עם החוק ואשר קיבל אחריות על מעשיו והבע Chratta וצער לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכבד ושאינו מכח על חטא. כדיוע, גם לאחר תיקון 113 העונשה נותרה אינדיידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגוףו, תוך שהבוחנה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגוףן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגוף של נאים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיים, ולא על סמך הנסיבות של העבירות (ראו והשו [ע"פ 433/89 ג'ורגי אטיאס נ' מדינת ישראל](#), פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ [3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל](#), (05.05.2009); ורע"פ [4088/13 אחמד בן שחודה הדר נ' מדינת ישראל](#), (11.06.2013)). מה גם, שבכל מקרה השיקול של "מדיניות העונשה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזרת הדין ([ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל](#), (25.06.2013)).

לבסוף, ובטרם קביעת מתחם העונש ההולם בעניינו, אזכיר כי בפסקין דין שהובאו לעיל מדובר בנאים שהורשו בעבירה אחת של תקיפה זkid הגורמת חבלה של ממש (בחילק מהקרים לצד עבירת אויומים), ואילו הנאשם שבעפניו, בנוסף להרשעתו בעבירה זו ובעבירת האויומים, הורשע גם בעבירה של **תקיפה סתם**. עובדה זו כמובן צריכה להיליך בחשבונו, ובית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" באירוע כללתו, כך שהנאשם לא יונש בגינו (ראו והשו [ע"ג מחוזי באר שבע 31-08-39844 מדינת ישראל נ' פאייז אבו רק'יק](#), (26.12.2013)).

16. לאחר שנתי דעתו לכל האמור לעיל, מצאתי כי עתירת המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם שתחתיתו 12 חודשים מאסר היא מחמירה מדי, ואף עומדת בסתרה לפסקתו של בית המשפט העליון אשר הוגשה מטעהה שלא. על כן וכי השוסבר בתחילת הדברים, על אף שההגנה לא חילקה על מתחם זה, לא אוכל לקבלו.

כללים של דברים, ולאחר שקיים מכלול השיקולים הרלוונטיים, וביחד בשים לב לחומרת האלים שהופעלה מצדיהם של הנאשם ואופייה, ולאחר שנתי דעתו לכך שבנוסף לעבירה של תקיפה זkid הגורמת חבלה של ממש הנאשם הורשע גם בעבירות של אויומים ותקיפה סתם, **מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוו בין 6 ל- 18 חודשים מאסר בפועל**.

D. גזירת העונש המתאים לנאים

17. אשר לגזרת עונשו של הנאשם בגין מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן הקשורות בנסיבות העבירה, כפי שאלה מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

18. בעניין זה, מצאתי להידרש תחילה למצבו הבריאותי של הנאשם, אשר היווה חלק נכבד מטעונויה של ההגנה לעונש. בעניין זה, תסקרו שירות המבחן מיום 29.01.2017 מלמד כי הוגג לשירות מסמך המעיד אודוט מבחן בריאותי זה בתסקרו גם מפורט תוכנו של המסמך). לעומת זאת, **לבית המשפט לא הוגש כל מסמך שכזה**. לדידי, מן הראוי היה לתמוך טענה זו במסמךיהם רפואיים הולמים, כדי שבית המשפט יוכל להעמיק חקר בעניין ולימוד ولو את מידת חומרת מצבו הבריאותי של הנאשם. יחד עם זאת, על אף שכאמר לא הוגש לעוני כל מסמך רפואי, יקשה על בית המשפט להתעלם בצורה מוחלטת ממצבו הבריאותי של הנאשם, שאודותיו ניתן בכל זאת ללמידה מتسקרו שירות המבחן ואף מהתרשםות בלתי אמצעית.

לצד האמור, המשקל שיינתן לנسبה זו לא יהיה גדול ובודאי לא יהיה לטטייה לקולא ממתחם העונש ההולם. שכן, עד כמה שניתן ללמידה מتسקרו האמור, הנאשם שרוי במצב בריאותי זה עוד משנת 2001, ולא היה בו כדי למנוע ממנו לבצע את העבירות שבמקודם כתוב האישום המתוקן. כמו כן, מצב בריאותי זה אף לא מנע מה הנאשם לבצע עבירות חמורות אחרות כגון שוד, מעשה מגונה בחבלה, סחר בסמים, עבירות בקשר לרכב והפרת הוראה חוקית (ראו הרשותותי הקודמות של הנאשם, בין השנים 2004 ל-2009). בהינתן אלה, לצד העובדה שלא הוגש לבית המשפט כל מסמך רפואי שייהיה בו כדי ללמד אודוט ממצבו הבריאותי של הנאשם - אמן לא אתullen מנסיבתו זו, אך ענייך לה משקל מה בלבד. בנקודה זו אף אזכיר, כי מצב בריאותי אינו מהו "חיסון" מפני מסר בפועל, כאשר ההנחה היא שברשותו בתיל הכלא "מצויים רפואיים ותנאי אשפוז, המאפשרים מתן טיפול רפואי לנאים הנזקק" (ע"פ 522/82 ס' עוזם נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(4) 411 (1982)).

בנוספ' כאמור, נתתי דעתך לנسبות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקרו שירות המבחן מיום 29.01.2017 ובטעןוני ההגנה לעונש; לעובדה שזמן הוא מצוי תחת תנאים מגבלים; ולפגעה שלוללה להיגרם לו ככל שיושת עליו עונש מסר בפועל (אם כי בית האסורים אינו זר לו). כן נתתי דעתך לעמדת המתלוון, כפי שגם הובעה בפניו שירות המבחן. אולם כאן אזכיר, כי גם שרואי להעניק משקל לא מבוטל לעמדה זו, עדין אין מדובר בשיקול שהוא בבחינת חזות הכל, ובורי כי קיימים שיקולי ענייה נוספים שעל בית המשפט לשקל, ובכללם גם האינטרס של הציבור בכללותנו. עוד ולקולא, בית המשפט שוקל את העובדה שה הנאשם הודה במיחסו לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - יותר את הצורך בהעדתו של המתלוון. כמו כן, זקפתו לזכותו של הנאשם את החרטה, הצער והאמפתיה שהבעה בשירות המבחן לפני המתלוון. מנגד, ועל אף החרטה כאמור, התרשםתי כי הנאשם לא מקבל אחירות מלאה על מעשיו, והדברים אמוריםabis לב לטענתו בשירות המבחן לפיה אינו זוכר שתקף את המתלוון וכי ככל היותר דחף אותו, וכאשר גם בפניו בית המשפט ניכרה בדבריו התכחשות לכך שנאג באליםות.

בנוספ', ועל אף שבשנים האחרונות הנאשם לא הסתבר בפליליים, יש לזקוף לחובתו את עברו הפלילי המכבד ביותר, המלמד כי לאורך כל חייו הבוגרים, הוא מקפיד לנחל אורח חיים עברייני, כאשר גם העונשים המושתים עליו פעעם אחר פעעם אינם מרתיעים אותו מלשוב ולבצע עבירות רבות ומגוונות - כמעט מכל קשת העבירות שבחוק העונשין. אורח חייו השולי של הנאשם, אף בא לידי ביטוי בעצם היותו מקור לשמות שונים ארוכות (בדבורי הוא בשירות המבחן).

לבסוף, הנאשם מסר בדיקות המיעדות על ניקיון מסמים (אם כי, הוא הגיע רק למחצית מהבדיקות שאליהן הוזמן), והחל, בליווי שירות המבחן, בהליך שעוניינו שיקום תעסוקתי. בכך יונתק משקל בעת גזירת העונש, אולם אין מדובר בהליך שיקום ממשי וכבד משקל, שייהיה בו כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם.

19. בשולי הדברים, יצוין כי לא התעלמתי מהמלצתו העונשית של שירות המבחן. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצה מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקול הענישה שבית המשפט מחויב לשקל (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שmagar בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל,

פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשו ב' מדינת ישראל**, (17.05.2015); בע"פ 5212/13 **שמעון ב' מדינת ישראל**, (29.08.2013).
נתן טיטלבאום ב' מדינת ישראל, (17.12.2013); בע"פ 13/17.12.2013).

מה גם שלגופו של עניין, לא שוכנעתי כי די בנסיבותיו של שירות המבחן - נכונותו של הנאשם לשתף פעולה עם השירות, וניקיונו מסמים - כדי לאין לחוטין את חומרת מעשיו, שצריכה לקבל ביטוי בענישה שתותשת עליו. כמו כן, לא שוכנעתי, בגין דעתו של שירות המבחן, כי בהשתתפותה קוצר יהיה די כדי לשמור את שיקול ההרתהה.

20. עוד אציין, כי בשים לב לעמדתו של המתalon, אשר אף ביקש כי הנאשם יחוור להציגר עימו, מצאתו כי אין טעם במקורה זה להשיט על הנאשם פיצוי. כמו כן, בשים לב למכלול השיקולים שפורטו לעיל, וביחוד לנוכח נסיבות חייו של הנאשם, אישית עליו לכנס מתון בלבד.

21. מכל המקובל לעיל, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **9 חודשים מאסר לריצוי מאחריו סORG ובריח, בגין ימי מעצרו.**

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתיצב לתחילה ריצוי עונשו ביום 24/9/17, עד לשעה: 10:00 בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברטותו תעוזת זהות ועל הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למינוי מוקדם, עם ענף אבחון ומינוי של שב"ס, טל': 08-9787336.

העתק ההחלטה בדחיפות לשב"ס.

ב. **מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר הנאשם יעבור עבירת אלימות מסווג פשע.**

ג. **מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר הנאשם יעבור עבירת אלימות מסווג עוון, לרבות עבירה של איומים.**

ד. **קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורה.**

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ז אלול תשע"ז, 07 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים: ב"כ המאשימה - עו"ד עמית חומרין, הנאשם ובאת כוחו - עו"ד אורלי אמוץ (משורדו של עו"ד בן יהודה).

ההחלטה

עמוד 7

על מנת לאפשר להגנה להגיש ערעור על רכיב המאסר ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל לפחות 45 יום.

ניתן צו עיכוב יציאה מהארץ.

הנאשם יחתום על התchiaבות נוספת בסך 5,000 ₪.

אם לאחר עיון נוסף תחוליט ההגנה שלא להגיש ערעור על רכיב המאסר בפועל, תודיע על כך באופן מיידי למאשימת ולביבהמ"ש.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים - דיסקים, בכפוף לחולוף תקופת הערעור.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ז, 07 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים: ב"כ המאשימה - עו"ד עמית חומר,
הנאשם ובאת כחו - עו"ד אורלי אמוץ (משרדו של עו"ד בן יהודה).

חתימה